

- Kedves testvérek!

A mai szentírási szakaszok az angyalok küzdelméről, szerepéről tanítanak bennünket, kiemelten Szent Mihály főangyalnak jelentőségéről. Az angyalokról szóló tanítás hitünk szerves része. Nem perifériája, nem valami esetleges része, hanem hitünk lényegéhez tartozik. Ezek a leírások, amelyeket az imént hallottunk, beszélnek az angyaloknak a természetéről. Szellemi lények, Isten teremtményei. A leírások arról is szólnak, hogy mi a szolgálatuk. Isten küldöttei, akik az embereket szolgálják, segítik, az Isten által felkínált üdvösség elnyerésére. Arról is tanítanak ezek a szakaszok, hogy az angyalok egyfajta küzdelemnek a részesei. Küzdelemnek, amely Isten és a gonosz lélek között folyik. Egyfajta küzdelem, ami a Szentlélektől eltelt ember, és a gonoszság között van. Küzdelem, amely a kísértő és az embert az Istentől elfordítani akaró gonosz lélek között van, és az emberben jelenik meg.

A küzdelem jelen van a világunkban. Az emberben zajlik, ugyanakkor sosem ítéljük el magát az embert, sosem állítjuk őt a gonosz, még akkor sem, ha a cselekedetei a gonoszsnak a sugallatára történnek. Ugyanakkor az angyaloknak illetve az embernek a győzelme minden harc ellenére biztosított, már megtörtént. Mert Krisztus győzött a halálon. Milyen szép volt hallani a mai szent leckében a bárány vérével, tanúságuk igéjével győzték le a gonoszt, még életüket sem kímélték, de mégis győztek.

Tűnhet úgy, kedves testvérek, hogy ez az egyház lényegéhez tartozó tanítás a mi életünket nem nagyon érinti. Jó tudni róla. Időnként találkozunk, néha talán egészen sötét képeket és egyáltalán nem a keresztény hithez tartozó képeket vázolnak fel a gonosz lélek működéséről, de tűnhet úgy, hogy ehhez nekünk nincs semmi közünk. Rajtunk kívül történik. És mégis mit látunk? Látjuk a jók megkísértését. Érthetetlen. Mindaz, aki jó, miért gyengül el? Mindaz, aki jó egyszer, miért tesz olyan cselekedetet, ami nem jó, ami kifejezetten rossz. Vagy látjuk a közösségeknek a széthúzását, szétzúzását. A család, a házasság bomlasztását. Amikor látjuk fiataljainkat akik tele vannak lelkesedéssel, derűvel, egyszer megtorpannak és elkezdenek félni a jövőtől. Bizonytalanná válnak. Vagy megjelenik a hűtlenség. Ki az, aki közülünk arra vállalkozna, hogy életében hűtlen szeretne lenni, senki, és mégis megjelenik.

Megjelent a hivatásukat elhagyóknak a gyengesége, akár a papság körében is. Az egyház életéről, cselekvéseiről, szentségeiről, tanításainak a véleményezése.

Olyan magyarázhatatlan jelenség, amit a jóval nem tudunk indokolni. Látjuk azt is, minthogyha nagyon nagy igény lenne arra, hogy a rend, a harmónia essen szét. S minthogyha igény lenne, igény mutatkozna, mert talán ez jónak tűnik az anarchiára, a hazugság terjedésére, a bizalmatlanság terjedésére. És persze lehetne még ezeket sorolni, de mindegyiknek ugyanaz a következménye az ember magányos lesz Istentől és az embertől is magányossá válik. Ugyanakkor érthetetlen, értelmezhetetlen, hogyan történik ez.

Érthetetlen és értelmezhetetlen, mert bennünk történik. Nem csak másokban, nem rajtunk kívül, nem általában az emberben, az emberiségben, a társadalomban, hanem ez a küzdelem bennünk zajlik. Értelmezhetetlen misztérium csak Isten mindenhatóságában, irgalmában, erejében és az embert mentő szándékában lehet közel jutni ehhez a misztériumhoz.

Mindaz alapján, amit eddig elmondtam, tűnhet úgy, hogy nincs mit tenni. Veszített, vesztett állapotban vagyunk, de nem, egyáltalán nem. Van lehetőségünk győzni. Nem szabad meggyengülni, nem szabad meginogni, nem szabad elmenekülni, nem hihetjük el magunkról, hogy tehetetlenek vagyunk, mert ez nincs így, mert Krisztus győzött a halálon, s onnan, mint győző tért vissza, s megígérte az örök életet mindazoknak, akik hisznek benne. Krisztus győzött a halálon, nekünk adta lelkét. Testvérek, megkaptuk Isten szent lelkét, bennünk él Istennek a lelke. Mire várunk még? Miről gondoljuk úgy, hogy még az Isten nem adta oda? Milyen erőre, milyen bátorításra, milyen jövőre vágyunk még? Isten maga lakik bennünk. Nem hagyott el bennünket, nem dobott félre bennünket, nem nézi kívülállóként, ki hogyan vitézkedik, ki milyen eredményt ér el a saját életében, hanem bennünk küzdi a küzdelmet.

Isten lelke bennünk van. Milyen szép volt hallani, legyőzték a bárány vérével. Megváltottak vagyunk, Istenhez tartozunk. Ő élettel akar megajándékozni bennünket. Megváltott és nekünk adja az ő testét és vérét, hogy vegyük, együk és igyuk. Ez történik a szentmisében. Erre hív meg bennünket minden vasárnap az Úr, az egyház. Erre hív meg bennünket minden ünnepünkben az egyházunk. Ez történik most is.

Az eukarisztiában akarunk részesedni, a bárány vérében, mert Ő tisztára mos bennünket, mert Ő győzelemre vezet bennünket. A bárány vérével és tanúságuk igéjével. Hiszünk az Ő tanításának. Hiszünk abban, hogy akkor is igaz, ha nekem meg kell küzdeni vele. Akkor is igaz, ha nehezemre esik, akkor is igaz,

ha nem látom mindig értelmét, hogyan tudom Isten akaratát megtenni. Nem látom, egy parancs, egy jézusi törvény hogyan szolgálja az életemet. De megteszem, miért? Mert bízom benne. Mert Ő adja, mert Ő mint győző tért vissza a halálból, és bennünket is ezzel akar megajándékozni. Hiszünk tanításának. Megtesszük. Sőt, nemcsak megtesszük, hanem tanúskodunk erről örömeinkkel, reményeinkkel, a tanításnak az erejével.

Amikor a küzdelemről szólnak a szentírási szakaszok és küzdelemről beszélek én magam is, tűnhet úgy, hogy nekünk semmi más dolgunk nincs, mint védekezni. Pedig ez nem igaz. Tanúságot tenni az Isten erejéről. Örömmel, másokat bátorítva, másokat erősítve, mert győztünk a bárány vérével és az Ő ígéjének az erejével. A küzdelemnek önmagának ereje van. Sokszor félünk a küzdelemtől. Nem jó belebocsátkozni, nem jó figyelmeztetni, nem jó véleménnyel ütközni, nem jó a másik személyét jóra inteni. Félünk a családon a közösségen belül is, nagyon sokszor egyházon belül is figyelmeztetni a másikat. Pedig önmagában a jóért, az igazért való küzdelem már erősít bennünket. Miért? Mert csak azért lépek küzdelemre szálllok a jóért, az igazságért való küzdelembe mert hiszem, hogy van értelme, az jó, és az ember méltóságát adja.

Ismét hallottuk a mai szentírási szakaszban, hogy még életüket sem kímélték. Bátrak voltak, kezdeményezők, mert védelmezni akarták az üdvösséget, sőt, hirdetni Istennek az örömét, tanúságtétellel. Milyen jó, hogy nekünk egész közvetlen módon lehet gondolni egy vértanúra, Bódi Mária Magdolnára, akinek a boldoggá avatását néhány nappal ezelőtt ünnepelhettük. Még életét sem kímélte, mert az életét már odaadta Krisztusnak, mert egyértelmű volt az elköteleződése, mert egyértelmű volt az, hogy miben hisz.

Egyértelmű volt a tanúságtétele.

Küzdeni a jóért, az istenes dolgokért, az ember méltóságáért, az nem másnak a küzdelme, az az én küzdelmem. Közösségeinket védelmezni, éltetni, lényeges életünket alakító dolgokhoz ragaszkodni. Gondolhatunk egészen konkrétan aktuális társadalmi, vagy kulturális helyzetünkre. Számtalan terület van, ahol a jóért, az igazért, a szentért, a szépért meg kell küzdeni. És ezt nem mástól várjuk, ezt nem más fogja megtenni. Erre nekünk kell várakozni. Miért? Mert a feltámadás örömeiben, hitében, erejében élünk.

Bármilyen társadalom, közeg is vesz bennünket körül kulturális szempontból is, mi Krisztushoz akarunk ragaszkodni. Mi akarjuk az ünnepeinket megtartani.

Mi a közösséget akarjuk szolgálni, a közösség valós tapasztalatát akarjuk megélni. Testvérek, milyen fájdalmas tapasztalat volt az elmúlt években lezajlott COVID járvány okozta társadalmi, kulturális változás. Megelégszünk azzal, hogy távolról tartom a kapcsolatot testvéreimmel, virtuálisan ünneplek vele, és akár még segítem is közvetlen tanácsokkal, csak éppen semmi kapcsolat nem lesz így egymás között. Márpedig az életnek a reális, valós tapasztalata az, ahol mi tanúságot tudunk tenni Istenünk jóságáról. Ezért fontos számunkra a közös ünneplés. Ezért nem mindegy az, hogy vasárnap mit csinálunk. Ezért nem mindegy az, hogy hogyan akarunk ünnepelni egy-egy közösség, egy-egy ünnep alkalmával.

Ennyire fontos, hogy a jóra, az igazra építsünk, a hazugság a gonosznak a műve. A rendetlenség a rendezetlenség a gonosznak a műve. Jóra akarunk építeni a beszédünkben is. Azokban a témákban, amelyeket családban, közösségben, egyházban beszélgetésként felhozunk. Milyen könnyű belesodródni abba, hogy mások hibájáról, mások mondatairól, esetleg bűnéről, vagy számunkra el nem fogadható véleményéről beszélünk. Ki irányít engem? Mert ha a másiknak a gyengesége, másiknak az ellenvéleménye, a rendezetlenség, akkor ennek teszem ki magam. De mi nem erről akarunk sem beszélni, sem nem ezt akarjuk erősíteni még indirekt módon sem.

A jóról akarunk beszélni, az igazról, ügyelve arra, hogy szavaink, gesztusaink mindig igazak, mindig szentek legyenek. Tűnhet úgy, kedves testvérek, Szent Mihály főangyal ünnepén minthogyha valami harci karaktere emelkedne ki az egyháznak, de nem. Hanem az a természetes rend, ami miatt mi elköteleztük magunkat Krisztushoz. Az élet normalitása, az élet szépsége, amiért meg akarunk küzdeni. Küzdelem a jóért, azért, mert megismertük Krisztust. Kitől várjuk a társadalom jobbítását, közösségeink életének az erősítését, vagy fiataljaink életének a megerősítését, hanem magunktól, akik találkoztunk Krisztussal. Óriási felelősség ez. De az a felelősség, amit az Isten ránk ruház, az az Ő akaratának, erejének következtében van így.

Kérjük tehát ezen a mai ünnepen az erősség lelkét, a bátorság lelkét, az elköteleződést egyházunk felé, a megismert Krisztus felé, elköteleződésünket erősítsük a jövőnk felé. És kérjük ebben Szent Mihálynak, az égi seregek vezérének a közbenjárását, járjon közben értünk.